

at anvende ganske usædvanlige Foranstaltninger betimeligt kan underrette Assurandøren om dem. Hvad der maa betragtes som en usædvanlig Foranstaltning, bliver det Retsanvendelsens Sag at afgøre. Foraauidt man særligt har spurgt, om en Telegrafmeddelelse skal anses som en saadan, har man været tilbøjelig til hverken at svare betræfende eller benægtende, idet man har ment, at Svaret maatte bero paa de nærmere Omstændigheder. Udviklingen vil dog sikkert snart føre med sig, at en telegrafisk Meddelelse ikke kan anses for en ganske usædvanlig Foranstaltning, medmindre der maatte være Tale om betydelige Afstande og en lidet relevant Omstændighed. — Endelig bestemmes det, at naar Forsikring afflutes for fremmed Regning uden den Forsikredes Bemyndigelse og Vidende — hvilket imidlertid efter § 231, som ovenfor bemærket, udtrykkelig maa opgives — officiers Forsikringens Gyldighed ikke deraf, at der ikke gøres Meddelelse om Omstændigheder, der vel vare bekendte for den Forsikrede, men ikke for Forsikringstageren.

Ligesom de bekendte relevante Omstændigheder skulle meddeles, saaledes har Forsikringstageren ifølge § 243 endvidere ubetinget at indestaa for, at de Meddelelser, der gøres om relevante Forhold, ere rigtige. Fra denne Indestaaen fries han kun i et enkelt Tilfælde, nemlig naar Forsikreren selv har Kundskab om den rette Sammenhæng, hvorved det dog selvsølgelig er en Forudsætning, at Forsikringstageren er i god Tro, thi er han i Svig, kan han naturligvis ikke støtte nogen Ret paa Kontrakten. Det er saaledes ikke ved urigtige som ved forsømte Meddelelser en Diskulpation, at paagældende Omstændighed tør forudsættes at være Forsikreren bekendt, naar det dog ikke bevises, at den virkelig har været dette.

Virningen af, at Forsikringstageren undlader at gøre den foreskrevne Meddelelse eller at han giver urigtige Meddelelser, er ifølge §§ 242—44 den, at Forsikringskontrakten helt eller delvis bliver ugyldig, alt efter om den forsømte eller urigtige Angivelse angaar hele den forsikrede Genstand eller kun en Del af denne, jfr. derimod den noget mildere Regel i Konv. 1850 § 114. Som Eksempel paa en saadan delvis Ugyldighed kan nævnes, at der forsømmes Meddelelse om, at der af de forsikrede 1,000 Sække Korn er indladet 100 paa Dækket, i hvilket Fald Forsikringen bliver staaende ved Magt, foraauidt angaar de 900 Sække. Den nævnte Ughyl-

dighed indtræder uden Hensyn til, om den stete Forsømmelse eller Urigtighed kan tilregnes Forsikringstageren eller ikke. Saaledes er Forsikreren ogsaa da befriet, naar Grunden til en forsømt eller urigtig Angivelse henholdsvis er den, at den Forsikrede paa Grund af undskyldelig Wildfarelse ansaa den for irrelevant, og at han uden egen Skyld selv var fejlagtig underrettet; dog saa disse Momenter Betydning i en anden Retning, nemlig ved Spørgsmaalet om, hvorvidt den Forsikrede kan forlange Præmien restoreret, jfr. 266. Ugyldigheden er derhos ogsaa ubetinget i den Henseende, at det bliver uden Betydning, om den indtrufne Skade staar eller ikke staar i Sammenhæng med den Omstændighed, om hvilken det er forsømt at gøre Meddelelse, eller som er angivet urigtigt.

De foranstaaende Regler om Forsikringstagerens Angivelsespligt stemme med tyss Lov §§ 810—15 og svenskt Lov §§ 209 og 210.

I §§ 245 og 246 omhandles den Forsikredes Pligter overfor Assurandøren efter Forsikringskontraktens Afslutning. I saa Henseende bestemmer § 245, at den Forsikrede skal meddele Assurandøren Underretning om indtrufne Ulykker, saasnart disse komme til hans Kundskab og indhente hans Ordre med Hensyn til de Foranstaltninger, der bør træffes for at formindste Skaden. Denne Pligt maa, hvor Forsikringen er tegnet for fremmed Regning, ogsaa — uden at man har anset det for nødvendt særlig at udtale dette — paahvile Forsikringstageren. Fremdeles skal den Forsikrede indtil han erholder Forholdsregler fra Forsikreren efter bedste Evne drage Omhu for de forsikrede Genstande, naar en Ulykke har rammet disse. Væsentlig overensstemmende Forskrifter hermed findes i tyss Lov § 822 og 823, svenskt Lov § 221 samt Konv. 1850 § 165. Den i § 246 givne Regel er nærmest kun en Anvendelse af Bestemmelsen i § 245 og gaar iøvrigt ud fra den Forudsætning, at den Forsikrede, naar det modsatte ikke udtrykkelig er udtalt i Loven, jfr. § 250, kan holde sig til Forsikreren uden først at have gjort sin Ret gældende imod den Tredjemand, der anses forpligtet til at erstatte Skaden t. Eks. i Tilfælde af Kollision. For saa vidt der haves saadan Ret mod Tredjemand, vil det hyppigt være magtpaaliggende, at der ufortøvet skrives til Sikringen og Gennemførelsen af Kravet. Forsømmer den Forsikrede det fornødne i saa Henseende, maa han bære Tabet; jfr. herved tyss Lov § 826, svenskt Lov § 225 og Konv. 1850 §§ 77 og 208.